

maanziek, katten krols maakt, die geregeld wegteert tot het spitse sikkeltje, moorddadige zilvershilfer, weggeworpen vingernagelspits.

Ik weet, gij hebt geheimen, zoals elke trouweloze vrouw; waar blijft gij, vele nachten als het helder is, het bed des hemels leeg, het sterrendek gespreid? Wie is de medeminnaar, in welk Nadir?

Maar toch keert gij altijd weer, een minziek dier dat speelt met harten als een kat met een insect. Wat wilt ge nog, zo schijnbaar schuldeloos en schuchter uit uw bad van wolken opgedoken, — gouden gondel zonder inhoud, aangevreten hostie van de zwarte middernachtmis? Weg, pokdalige! Wees niet koket!

't Is waar, soms hebt ge ook mij geroerd. Maar 't is te lang geleden. Vroeger, toen ik nog onnozel was, aan liefde en trouw geloofde, gekke verzen schreef, hield ik u voor een spiegel, een opaal; voor de monocle van een hemelgod, de discus van zijn sport. En in uw zachte schamplicht heb ik vaak geminnekoosd, gekust Het is me slecht gekomen, o Selènè.

Kwade dromen geeft gij aan de slapers; kwade werkelijkheid aan wie u somtijds ziet des daags. Een satelliet, een meid, een slet van deze aarde zijt gij mij. Al schijnt ge mij verwaten in 't gezicht, wijl ik u vroeger heb bemind. 'k Was nog een kind!

6. MARS

Rood-geïrriteerd, met zweetstralen langs zijn gezicht en zonderlinge vegen, blikt Mars naar de Aarde, terzij van zijn baan om de Zon. Hij is boos op den wildgeworden adept, die zichzelf heeft opgeblazen tot oorlogsplaneet, en denkt: „Net iets voor Tellus, haar telgen elkaar te doen moorden en uiterlijk vreedzaam te lijken. Terwijl zij mij Angst en Schrik toedicht. Zo'n huichelende Aarde. Wat schijn toch bedriegt en een naam je kan aandoen!”

En Mars heeft gelijk. Hoe woedend hij ook op de eerste blik schijnt, hij is heel goedmoedig, bescheiden, koelbloedig zolang niet de Aarde zijn weg kruist. Zijn kanalen of wegen, woestijnen of weiden of zeeën kennen de zoelte der jaargetijden, van koele zomers en heldere, vorstrijke winters. Menigeen meent, dat er daarom ook menselijke wezens rond dwalen.

„Dat is het juist! Die lui van de aarde, dat is het verwatenste slag. Zodra 't ergens goed gaat, geloven ze dat slechts een soortgenoot zoveel tot stand brengt. Terwijl zij bij uitstek bedervers en schenners en moordenaars zijn.”